

Set anys sense debat de política general al Congrés, set diferències entre dues èpoques

En menys d'una dècada, l'hemicicle ha viscut un canvi de presidència, la implosió del sistema de partits, el creixement de l'independentisme, i l'impacte de les crisis i de la corrupció

Mariano Rajoy, durant el debat de política general al Congrés del 2015 | Europa Press

Set anys després, el **Congrés dels Diputats** tornarà a allotjar un debat de política general, una sessió que serveix de termòmetre polític per llegir el proper cicle electoral. La comparativa entre aquell 24 i 25 de febrer del **2015** i el debat que arrenca aquest dimarts deriva en el **retrat de dues èpoques** polítiques amb diferències determinants en menys d'una dècada. No només perquè el president aleshores era **Mariano Rajoy** i **Pedro Sánchez** era el líder de l'oposició, sinó perquè dins de l'hemicicle imperava un sistema bipartidista que tot just començava a esquarterar-se i l'independentisme ostentava aleshores un rol minoritari.

La corrupció que afectava el PP ocupava bona part de les crítiques al govern, mentre que a Catalunya, que tot just encetava la fase de major efervescència del procés, hi governava un **Artur Mas** que encarava la fi de Convergència. A continuació, set diferències que expliquen com l'escenari polític ha canviat a ritme trepidant.

Rajoy era president; Sánchez, cap de l'oposició

Fa set anys, Rajoy governava i ho feia encara amb la majoria absoluta assolida a les eleccions del 2011, on el PP va obtenir **186 diputats**. Sánchez tot just feia set mesos que havia estat escollit líder del PSOE en substitució d'**Alfredo Pérez Rubalcaba** i feia poc que havia debutat com

a cap de l'oposició. Els socialistes tenien aleshores 110 representants. El bipartidisme continuava fort al Congrés, tot i que Podem i Ciutadans ja eren vistos com una amenaça per al sistema d'alternança.

Una cambra sense Podem, Ciutadans i Vox

Podem, el resultat de l'articulació política del 15-M, havia donat la sorpresa a les eleccions europees del 2014 amb **Pablo Iglesias** al capdavant i es preparava per presentar-se a les properes eleccions espanyoles. També Ciutadans, que aleshores tenia 9 diputats al Parlament de Catalunya, ultimava el seu salt a Madrid de la mà d'**Albert Rivera**. Vox, que s'havia fundat al 2013, encara no s'havia presentat a unes eleccions estatals -ho faria a les del 20 de desembre del 2015, però sense èxit- i aleshores UpyD, de **Rosa Díez**, amb cinc diputats a la cambra, afrontava el seu epíleg com a formació.

Els rostres catalans: Chacón, Duran, Bosch i Coscubiela

El repertori de representants catalans al Congrés no tenia res a veure amb el d'ara. CiU era encara el principal partit tant a Catalunya com a Madrid, on tenia 16 diputats encapçalats per **Josep Antoni Duran i Lleida**. El PSC, amb **Carme Chacón** com a principal cara visible, tenia 14 representants, mentre que tant ICV-EUiA -dins del grup d'IU- com ERC en tenien només tres i estaven liderats per **Joan Coscubiela** i **Alfred Bosch**.

CiU tenia 16 diputats i ERC, només 3

A les eleccions del 2011, CiU havia guanyat per primera vegada unes eleccions estatals a Catalunya amb el segon millor resultat de la seva història en aquests comicis -amb **Miquel Roca** en va aconseguir 18-. Per tant, en aquell debat de política general, que es va celebrar tres mesos després del 9-N, mantenia una primacia clara davant d'ERC, que tenia només tres representants. Des de les eleccions del 2012, però, els republicans estaven en línia ascendent al Parlament, mentre que Convergència i Unió estaven a punt de trencar la històrica coalició. Tot just començava a coure's la candidatura de **Junts pel Sí** per concórrer a les eleccions catalanes del 27 de setembre del 2015, concebudes com un plebiscit sobre la independència, i que acabarien sent el bressol de l'1-O del 2017.

A Catalunya governava Artur Mas

Quan es va celebrar el debat al Congrés el febrer del 2015, **Artur Mas** era encara president de la Generalitat, tot i que poc es podia imaginar que li quedava menys d'un any per deixar de ser-ho a partir del "pas al costat" que li acabaria reclamant la CUP. Convergència no només estava a punt de trencar amb Unió per l'aposta per la independència després de la consulta del 9-N, sinó que havia quedat tocada de mort per la confessió de la deixa de **Jordi Pujol** l'estiu anterior i preparava la seva refundació. Al setembre la Guàrdia Civil entraria a la mítica seu del carrer Còrsega pel cas 3% i a les eleccions del 20 de desembre del 2015 el partit de Mas es presentaria amb **Francesc Homs** de cap de llista sota el paraigua de Democràcia i Llibertat.

La corrupció, protagonista del debat

En aquell debat, la corrupció continuava assetjant el PP amb el nom de **Luis Bárcenas** com a una de les principals amenaces per als populars. Les investigacions donaven per acreditada la caixa B i el cobrament de sobresous per part d'alguns dels principals mandataris del partit. De fet, Sánchez va recriminar a Rajoy el famós **SMS** en què demanava a l'extresorer que fos "fort". "Jo soc un polític net", es va reivindicar Sánchez, que li va tirar en cara que es relacionés amb "delinqüents" a través de missatges de mòbil i que es parapetés darrere "del plasma" per no respondre preguntes incòmodes.

Un context de post-crisi que no coneixia la pandèmia

Mentre Sánchez carregava contra la corrupció del PP en un debat agre entre els dos líders, Rajoy treia pit de no haver demanat el **rescat econòmic** en una legislatura on continuaven fent estralls la crisi econòmica del 2008 i les retallades. Tot i això, el president espanyol proclamava l'arribada de la recuperació. "Hem sortit del malson", va dir. Aleshores, era difícil d'imaginar que pogués esclatar una pandèmia com la que va sacsejar el món l'any 2020 o que **Vladimir Putin** decidís

començar una llarga guerra a Ucraïna de la qual en derivaria un nou revés econòmic amb la inflació més alta de les últimes dècades.